

Hopelijk behoren zij tot de enkelingen

Het was gedurende een treinreis in het zuiden van ons land, toen ik een tweetal reizigers een boom hoorde opzetten over de verdelging van de ratten in ons land. Daar dit onderwerp mij sterk interesseert — als geregeld lezer van het blad „RAT EN MUIS” — beluisterde ik dit gesprek. Tussen haakjes, beticht

mij niet van luistervinkspelen, want deze „rattenconversatie” werd zò gevoerd, dat een ieder het kon verstaan. Maar nu terzake.

Reiziger nummero een, voelde wel veel voor rattenverdelging. Hij zag er het goede wel van in, want hij vond het zulke . . . vieze beesten. Voor het overi-

ge meende hij dat de schade enz. door de ratten toegebracht, in de volksmond schromelijk werd overdreven.

Reiziger nummero twee, was het met dit laatste roerend eens. Nog erger, hij beweerde — zonder blikken of blozen — dat de verdelging van de bruine rat of rioolrat oneconomisch voor de gemeenten was. De bruine rat hield zich naar zijn mening hoofdzakelijk op in de rioolbuizen. Deze buizen raken altijd wel eens verstopt. Maar als er ook maar een kleine opening blijft, kruipen de ratten hierdoor en zodoende wordt deze opening groter en groter. Gevaar voor verstopping zal dan zeer sporadisch voorkomen, als er tenminste ratten in het riool zitten. Indien deze ratten vernietigd zouden worden kwamen deze verstoppingen dan natuurlijk veelvuldig voor. Conclusie, de Gemeentelijke Reinigingsdienst kreeg meer extra werk te verzetten. Dit zou haar dus niet alleen extra tijd, doch ook meer geld kosten. De verdelging van deze ratten kon hij alleen

goedkeuren op grond van het feit, dat deze er zo onooglijk, ja zelfs meer dan dat, uitzagen.

Met stomme verbazing heb ik het gesprek van dit tweetal aangehoord, mij afvragend: „Hoe bestaat het dat er nog zulke mensen rondlopen met zulke waanideeën, nadat van bevoegde en deskundige zijde voorlichtingen zijn gegeven”.

Toen ik op mijn plaats van bestemming was gekomen, greep ik mijn actetas en haalde er het maartnummer van „RAT EN MUIS” uit, dat ik gelukkig toevallig bij mij had, en bood dit de twee „rattenvoorstanders” aan. Zij trokken wel een raar gezicht, vooral toen ik er nog bij vermeldde de beschouwingen op de blz. 8¹⁾, 13 en 14²⁾ eens goed door te nemen.

Onder de nogal rake opmerking „één nul voor U, mijnheer” van een medereiziger stapte ik uit, bij mijzelf de hoop koesterende misschien twee mensen van een waanidee te hebben verlost.

Een TREINREIZIGER.

- 1) „Ratten en hoe Den Haag ze bestrijdt”, door de Hoofdopzichter van de Gemeentelijke Reinigingsdienst te Den Haag.
- 2) „Rattenspiegel, waarin een beschrijving van de schade door ratten aan landbouwers toegebracht.